

Lada de făină goală

Nu este greu să ai încredere în Dumnezeu când bucătăria și pivnița sunt pline cu provizii, când mai sunt bani în bancă sau la casa de economii, pe care putem să-i luăm în caz de nevoie sau dacă plata sau salariul sosește regulat. Cu totul altceva este să te încrezi în Dumnezeu când lada de făină este goală, banii consumați și nu sosește niciun ban. În astfel de situații obișnuim să recunoaștem că ceea ce am privit ca încredere în Dumnezeu, nu era, în fond, adesea, nimic altceva decât o încredere în sursele vizibile de ajutor.

J. Hudson Taylor, cunoscutul misionar în China, spunea odată: „Când am intrat într-o perioadă de încercare, în care credința mi-ar fi fost de cea mai mare necesitate, a trebuit adesea să aflu că ea dispărea tot mai mult și mai mult. Prin aceasta am învățat să privesc mai puțin la credința mea, dar să mă sprijin tot mai mult pe credințioșia lui Dumnezeu.”

Numai în măsura în care ne folosim de Cuvântul lui Dumnezeu și ne așezăm picioarele pe terenul făgăduințelor Sale vom putea să stăm tari în credință în vremuri de ispită. Atunci, făina din dulap poate fi terminată, banii, cheltuiți, și nu așteptăm niciun salariu și nicio plată, dar – Dumnezeu este aici.

Și eu știam că acest fapt era cu desăvârșire suficient și am spus de mai multe ori în conversații:

„Este nevoie numai de o credință adevărată în Dumnezeu, ca să-ți bagi capul într-o ladă de făină goală și să poți apoi să intonezi o cântare de laudă.”

O, da, teoria era simplă!

Atunci am fost chemat într-o zi în bucătărie de către soția mea.

„Ce dorești de la mine?” am întrebat, observând mina sa frapant de serioasă.

„Te rog să vii la mine în bucătărie și să cânti”, a spus ea.

Ce ciudat! mi-am zis eu, dar m-am dus ca să văd despre ce este vorba.

În fața bucătăriei, afară, pe spațiul gol, stătea o ladă mare de făină, pe care ea era pe cale s-o curețe.

„Te-am auzit spunând în repetate rânduri, dragul meu soț”, a spus ea, „dacă cineva crede ce spune Dumnezeu, ar putea să-și bage capul într-o ladă de făină goală și să cânte: „Lăudați pe Dumnezeu, care vă va împlini orice trebuință!” Ei, aici ai ocazia să manifesti practic ceea ce predici.”

La început n-am știut dacă să râd sau să plâng? Lada stătea acolo și mă privea fix cu gâtlejul larg deschis. Portofelul meu era la fel de gol ca lada. Eu nu primeam niciun salariu și nu știam nimic despre niște bani care ar putea veni.

Că soția mea mă auzise vorbind în felul acesta, n-am bănuț. Evident, ea era hotărâtă să se bucure acum de împlinirea practică a cuvintelor mele. Mi-am căutat credința. Dar unde era ea? M-am uitat în jur după o posibilitate de a mă sustrage, dar soția mea ținea blocată ieșirea cu peria de praf acoperită cu făină.

În sfârșit, am spus: „Îmi voi băga capul înăuntru și voi cânta, dar cu o condiție.”

„Și care este aceasta?”

„Ca și tu să-ți bagi capul înăuntru odată cu mine, căci doar îți amintești bine că ai promis să împarți cu mine binele și răul.”

Ea s-a învoit și ne-am băgat capetele cât s-a putut de bine în lada de făină goală și am cântat toată cântarea de laudă. Au fost minute fericite cele pe care le-am trăit în timpul cântatului. Când ne-am ridicat din nou capetele, ele erau destul de pudrate cu făină, ceea ce am considerat ca un semn că în curând vom avea din nou suficientă făină.

Și făina a venit. Cu toate că nimeni nu știa ceva despre nevoia noastră sau despre lada noastră goală de făină, un negustor a trecut pe la noi în ziua următoare, care ne-a adus o ladă cu făină. La comanda cui fusese trimisă n-am aflat niciodată; numai lucrul acesta ne era cunoscut: „Tatăl nostru ceresc știa că noi avem nevoie de aceasta”.

De atunci am făcut de mai multe ori aceeași experiență. Astăzi nu mai pierd timpul să-mi caut „credința”, ci, când am nevoie de făină, mă bizui pe Filipeni 4.19 și cânt: „Lăudați pe Dumnezeu, care vă va împlini orice trebuință!” și tot ce avem nevoie pentru întreținerea zilnică primim din aceleași mâini binevoitoare de Tată.

Pe vremuri ne puneam încrederea într-un venit stabil, dar din când în când dădea greș, căci comisia formată din oameni, în care ne puneam nădejdea, rămânea uneori în urmă cu plata salariului. Nu și Domnul! El știe când se apropie prima zi a lunii și niciodată n-a omis să ne trimită banii necesari la timpul potrivit.

„Încrede-te în DOMNUL și fă binele; locuiește în țară și hrănește-te cu credincioșia; și desfătează-te în DOMNUL și El îți va împlini cererile inimii tale!”

„Încredințează DOMNULUI calea ta și încrede-te în El: și El va lucra.” (Psalmul 37.3-5).

„Iar Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus.” (Filipeni 4.19)

Titlul original: „Das leere Mehlfaß”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*